

Arrest

nr. 349 329 van 29 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 3 april 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 12 februari 2026 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 oktober 2023 diende verzoeker een aanvraag in om een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 14 april 2025 bracht de arts-adviseur een medisch advies uit.

Op 17 april 2025 verklaarde de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de aanvraag van verzoeker tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 336 896 van 28 november 2025 vernietigde de Raad deze beslissing. De Raad stelde immers: *“Ondanks dit uitgebreide onderzoek blijkt uit geen enkel*

motief waarom de arts-adviseur het standpunt is toegedaan dat de beschikbaarheid niet moest onderzocht worden van bloedafnames of radiologische onderzoeken, meer bepaald de CT-scan en IRM."

Op 17 april 2025 gaf de gemachtigde verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten. Ook tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 336 897 van 28 november 2025 vernietigde de Raad dit bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 12 februari 2026 bracht de arts-adviseur een nieuw advies uit.

Op 12 februari 2026 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 24 oktober 2023 ongegrond.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

Geachte Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.10.2023 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

K., F. K. (R.R.:...)

nationaliteit: Ghana

geboren te B. op (..)1960

adres: (...)1210 SINT-JOOST-TEN-NODE

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 12.07.2024, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door K. F. K. die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch advies arts-adviseur dd. 12.02.2026).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Wij herinneren eraan dat de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een advies dient te geven over de medische aspecten, gestaafd door een medisch attest (zie in dit verband het Arrest RvS 246385 van 12.12.2019). Bijgevolg kan in het kader van dit advies geen rekening worden gehouden met gelijk welke interpretatie, extrapolatie of andere verklaring van de verzoeker, zijn raadsman of elke andere persoon buiten de medische wereld betreffende de medische situatie (ziekte, evolutie, mogelijke complicaties...) van de zieke persoon.

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".

(...)"

Op 12 februari 2026 nam de gemachtigde opnieuw de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad, dat gekend is onder het nummer RvV 362 736.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Verzoeker wijst erop dat de vorige beslissing werd vernietigd omwille van het niet-motiveren omtrent de noodzaak van een CT-scan en MRI-scan. De thans bestreden beslissing bevestigt de aanwezigheid van een neuroloog en neurochirurg, MRI en bloedafnames. Verzoeker citeert wat in het medisch advies is opgenomen en stelt dat hij niet begrijpt hoe uit het bovenstaande de mogelijkheid tot het uitvoeren van een CT-scan is aangetoond, hetgeen uit de informatie in het advies niet kan afgeleid worden, aldus verzoeker. Hij wijst erop dat dit geen bijkomstigheid betreft, men kan afstuderen als neurochirurg of neuroloog, maar dit impliceert nog niet dat al het medisch materiaal voorhanden is om alle noodzakelijke medische handelingen te kunnen stellen. Nu de bestreden beslissing hierover niet motiveert, zijn volgens verzoeker de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 flagrant geschonden.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht. In dit middel gaat verzoeker in op het onderzoek naar de toegankelijkheid van de Ghanese gezondheidszorg. Voor verzoeker volstaat de algemene uitleg over het Ghanese gezondheidssysteem niet. Hij koppelt terug naar hetgeen hij in de aanvraag heeft aangehaald en citeert hieruit. Het tekort aan dokters, ziekenhuizen en medicijnen werd daarin aangehaald en heeft onbetwistbaar gevolgen voor de toegankelijkheid van de gezondheidszorg in Ghana. De gemachtigde heeft hierop niet gerepliceerd; er is niet over de tekorten gemotiveerd, hoewel deze werden aangehaald. Verder werpt verzoeker op dat niet duidelijk is op welke familie men doelt in het motief dat indien nodig de familie vanuit België financiële ondersteuning kan bieden. De gemachtigde heeft volgens verzoeker dan ook geen ernstig en objectief onderzoek gevoerd zodat een manifeste schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht voorligt. Ten overvloede dreigt volgens verzoeker ook artikel 3 van het EVRM geschonden te worden wanneer verzoeker geen toegang heeft tot de noodzakelijke zorgen. Met het citeren uit het standaard medisch getuigschrift zegt hij dat dit het geval zou zijn bij gebrek aan medische zorgen.

Beoordeling

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De beoordeling van de formele motiveringsplicht gebeurt in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over waarvan het model door de Koning wordt bepaald. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het

medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...)

In casu steunt de bestreden beslissing integraal op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 12 februari 2026. Zoals verzoeker aanhaalt, heeft de Raad de vorige ongegrondheidsbeslissing die was gevolgd op de aanvraag vernietigd omdat *“Ondanks dit uitgebreide onderzoek blijkt uit geen enkel motief waarom de arts-adviseur het standpunt is toegedaan dat de beschikbaarheid niet moest onderzocht worden van bloedafnames of radiologische onderzoeken, meer bepaald de CT-scan en IRM.”*

Thans blijkt uit het nieuw advies van de arts-adviseur dat deze zaken thans wel zijn onderzocht. Wat betreft de CT-scan blijkt uit de *screenshot* van het medisch centrum, hetgeen verzoeker zelf in zijn verzoekschrift overneemt, dat in het *“Scanport Diagnostic Centre”* CT-scans beschikbaar zijn. De Raad volgt dat dit geen bijkomstigheid betreft en dat de aanwezigheid van neurochirurgen of neurologen niet impliceert dat al het medisch materiaal voorhanden is, maar uit het nieuw advies blijkt thans dat dit wel het geval is.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 iuncto artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

Waar verzoeker in het tweede middel wijst op het tekort aan neurologen, ziekenhuizen en medicijnen, heeft dit eerder betrekking op de beschikbaarheid van de behandeling, dan de toegankelijkheid ervan. Anders dan verzoeker aanvoert, oordeelt de Raad dat hierop wel afdoende is geantwoord door de arts-adviseur. Zo blijkt immers dat de oude bron, waarop verzoeker zich steunde in de aanvraag om te stellen dat er in Ghana maar 5 neurologen zijn, dateert van 17 september 2015. De bronnen die de arts-adviseur heeft gecontacteerd voor de beschikbaarheid van neurochirurgen en neurologen dateren van respectievelijk 2026 en 2025, zoals in het advies blijkt. Verder heeft de gemachtigde onder het onderzoek van de toegankelijkheid ook terecht gemotiveerd dat *“het (...) er niet om (gaat) zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.”* Het feit dat er mogelijk in Ghana veel minder neurologen zijn dan in België, doet geen afbreuk aan het standpunt van de arts-adviseur.

Ook wat betreft het artikel aangaande de waarschuwing voor een tekort aan medicijnen, indien de economische uitdagingen aanhouden, betreft dit weliswaar een recentere bron van 2022, maar kan de Raad enkel vaststellen dat dit een algemene ongerustheid vertolkt ten aanzien van de invloed van de economische uitdagingen op de beschikbaarheid van de medicijnen, terwijl de ambtenaar-geneesheer specifiek heeft onderzocht of de medicijnen en behandelingen die verzoeker zelf neemt of krijgt beschikbaar zijn en heeft zij gemotiveerd in het advies, met verwijzing naar de relevante MED-COI, dat dit het geval is.

Waar verzoeker nog opmerkt dat de arts-adviseur verwijst naar familie die vanuit België ondersteuning kan bieden en niet duidelijk is welke familie daarmee wordt bedoeld, blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers echtgenote ook in België verblijft, waarvan verzoeker op de hoogte is.

Ten overvloede verwijst de arts-adviseur naar familie in het herkomstland die kan bijstaan, hetgeen eveneens steun vindt in het administratief dossier, nu verzoeker bijvoorbeeld in zijn schrijven naar de Koning heeft gewezen op drie kinderen in het herkomstland. Verzoeker had op het ogenblik van het nemen van het advies de leeftijd van bijna 66 jaar, zodat kan aangenomen worden dat diens kinderen meerderjarig zijn.

Waar verzoeker ‘ten overvloede’ nog een schending aanhaalt van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 in zijn § 183 het volgende heeft gesteld voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte; het gaat om *“situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)”*. Hieruit blijkt dat het EHRM, ook al wordt niet langer een imminent risico

op overlijden vereist, de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling. Verzoeker citeert in het verzoekschrift een passage uit het standaard medisch getuigschrift waarin wordt gesteld dat in geval van een stopzetting van de behandeling een cardiologische en neurologische degradatie en degradatie van de nierfunctie het gevolg zijn. Hieruit blijkt niet dat aan de 'Paposhvili-grens' is voldaan. Hoe dan ook heeft de arts-adviseur thans op afdoende wijze onderzocht en gemotiveerd dat de noodzakelijke behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Ghana.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES